

A Győri Ítéltábla, mint harmadfokú bíróság Győrött, a 2013. évi július hó 9. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

v é g z é s t :

A csalás büntette és más bűncselekmény miatt vádlott és társai ellen indult büntető ügyben a Veszprém Megyei Bíróság 2011. évi november hó 8. napján kihirdetett 2.Bf.641/2011/3. számú **ítéletét I.r.** vádlott vonatkozásában helybenhagyja.

Indokolás:

A Veszprémi Városi Bíróság hatályon kívül helyezést követő megismételt eljárásban a 2011. április 5. napján kelt 4.B.820/2009/94. számú ítéletével I. r. vádlottat és II. r. vádlottat a terhükre rótt 1 rb a Btk. 318. § (1) bekezdésébe ütköző és figyelemmel a (2) bekezdés c.) pontjára (6) bekezdés b.) pontja szerint minősülő üzletszerűen és folytatólagosan társtettesként elkövetett csalás büntettének és 1 rb a Btk. 276. §- ba ütköző és aszerint minősülő folytatólagosan társtettesként elkövetett magánokirat-hamisítás vétségének vádja alól felmentette. III. r. vádlottat a terhére rótt 1 rb a Btk. 318. § (1) bekezdésébe ütköző és figyelemmel a (2) bekezdés c.) pontjára az (5) bekezdés b.) pontja szerint minősülő üzletszerűen és folytatólagosan társtettesként elkövetett csalás büntettének és 1 rb a Btk. 276. §- ba ütköző és aszerint minősülő folytatólagosan társtettesként elkövetett magánokirat-hamisítás vétségnek vádja alól felmentette.

IV. r. vádlottat a terhére rótt 1 rb. a Btk. 318. § (1) bekezdésébe ütköző és figyelemmel a (2) bekezdés c.) pontjára az (5) bekezdés b.) pontja szerint minősülő üzletszerűen és folytatólagosan társtettesként elkövetett csalás büntettének, és 1 rb. a Btk. 276.§.-ba ütköző és aszerint minősülő folytatólagosan társtettesként elkövetett magánokirat-hamisítás vétségének vádja alól felmentette.

Az elsőfokú bíróság ítélete IV. r. vádlott vonatkozásában elsőfokon jogerőre emelkedett.

A városi bíróság ítélete ellen az ügyész jelentett be fellebbezést I. r., II. r. és dr. III. r. vádlott terhére felmentésük miatt bűnösségük megállapítása és velük szemben büntetés kiszabása iránt. A Veszprém Megyei Főügyészség az ügyészi fellebbezést az I., II., III. r. vádlottak terhére fenntartotta és indítványozta, hogy a másodfokú bíróság a tényállás helyesbítése mellett mondja ki bűnösnek I. r. és II. r. vádlottakat 1 rb a Btk. 318. § (1) bekezdésébe ütköző és figyelemmel a (2) bekezdés c.) pontjára, a (6) bekezdés b.) pontja szerint minősülő csalás büntetében, valamint 1 rb a Btk. 276. §.-a szerinti folytatólagosan elkövetett magánokirat-hamisítás vétségében, az I. r. vádlottat, mint társtettet, a II. r. vádlottat, mint bűnsegédet. A III. r. vádlott bűnösségét a Btk. 316. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés c.) pontjára figyelemmel az (5) bekezdés b.) pontja szerint minősülő folytatólagosan elkövetett csalás büntetében, és 1 rb. a Btk. 276. §.-a szerinti folytatólagosan elkövetett társtettesként elkövetett magánokirat-hamisítás vétségében indítványozta megállapítani.

A Veszprém Megyei Bíróság, mint másodfokú bíróság a 2011. november 8. napján kihirdetett 2.Bf.641/2011/3. számú ítéletével a Veszprémi Városi Bíróság ítéletét annyiban megváltoztatta, hogy I. r. és II. r. vádlottakat bűnösnek mondta ki folytatólagosan elkövetett magánokirat-hamisítás vétségében (Btk. 276. §.), melyet II. r. vádlott bűnsegédként követett el. A III. r. vádlottat bűnösnek mondta ki 3 rb. magánokirat-hamisítás vétségében (Btk. 276. §.), melyből 1 rb. cselekmény folytatólagosan elkövetett. Ezért I. r. vádlottat 140 napi tétel pénzbüntetésre ítélte, a pénzbüntetés 1 napi tétel összegét 3.000.- Ft-ban állapítva meg. Kötelezte az I., II., III. r. vádlottakat a bűnügyi költség egy részének a megfizetésére.

A másodfokú bíróság ítélete II. r., és III. r. vádlottak vonatkozásában jogerőre emelkedett 2011. november 8. napján.

A megyei bíróság ítéletének indokolásában kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság túlnyomórészt megalapozott tényállást állapított meg, indokolási kötelezettségének is maradéktalanul eleget tett. A másodfokú bíróság a felülbírált elsőfokú ítélet 12. oldal (4) bekezdés utolsó sorában módosította a tényállást azzal, hogy a III. r. vádlott terhére kizárólag azon négy esetben róható a teljes orvosi dokumentáció valótlan tartama a beteg felvételének és távozásának időpontját illetően amely esetekben a beavatkozást ő maga végezte.

Indokolásában kifejtette a másodfokú bíróság, hogy a Btk. 6. § (3) bekezdés a.) pontjának téves alkalmazásával mentette fel az elsőfokú bíróság az I., II., III. r. vádlottakat bűncselekmény hiányában a terhükre rótt magánokirat-hamisítás vétségnek vádjá alól. E bűncselekményt a Btk. 276. §.-a szerint az követi el, aki jog vagy kötelezettség létezésének, megváltozásának vagy megszűnésének bizonyítására hamis, hamisított vagy valótlan tartamú magánokiratot használt. Bizonyított, hogy az

I. és III. r. vádlottak az általuk végzett beavatkozás miatt kórházban volt betegeknel a kórházi tartózkodás időtartamát valótlanul tüntették fel - a tényállásban pontosan rögzített - orvosi dokumentációkban. A zárójelentéseket a kórlapok alapján állították ki, amelyeket azonban a betegek sok esetben nem, vagy csak a kórházból történt távozást követően kaptak meg, de azokat nem használták fel.

A betegek kórházi tartózkodásának időtartamát illetően valótlan adatokat tartalmazó kórlapokat annak bizonyítására használták fel az azok alapján készült elektronikus adatlapoknak az OEP felé történt továbbításával, hogy a valótlan adatok alapján betegenként három napon át nyújtott fekvőbeteg szakellátás után járó finanszírozásra jogosult a V.i Kórház rendelőintézet. Az ilyen célú felhasználás pedig a Btk. 276. §-ának alkalmazásában tényállásszerű. Nem osztotta az elsőfokú bíróságnak a felülbírált ítélet 127. oldalán kifejtett jogi álláspontját, amely szerint a csalás büntette miatti felmentésre figyelemmel maradék bűncselekményként a I., II., III. r. vádlottak magánokirat- hamisítás vétségét nem vonhatók büntetőjogi felelősségre.

Az ügyleti forgalomnak a magánokiratok bizonyító erejére támaszkodó biztonsága jelen ügyben azért kiemelendő, mert bár számottevő volt a különbség az ambuláns és a fekvőbeteg szakellátás finanszírozásában, ugyanakkor az ambuláns ellátás és az egynapos sebészeti ellátástól élesen elhatároló kritériumokat az ide vonatkozó jogszabályok nem tartalmaztak. Az OEP ténylegesen csak az egészségügyi szolgáltatók valós adatközlésében bízhatott, arra azonban joggal számíthatott. Nem találta megalapozottnak a másodfokú bíróság az I. r. vádlott által hivatkozott azon tényt, hogy az adminisztráció nem az ő feladata volt, és nem volt róla tudomása, hogy valótlan adatokat tartalmazna az orvosi dokumentáció, mert a tanúk vallomásai bizonyítják, hogy ténylegesen is az I. r. vádlott töltötte ki a betegeinek kórlapját, amelyen már rajta volt a felvétel és a távozás dátuma is.

Az okiratok felhasználása a vádlottak tudattartamából is levont következtetés alapján kétséget kizáróan joghatáskiváltására irányul, arra alkalmas is volt, amelyet mi sem bizonyít jobban, mint az OEP felé lejelentett fekvőbeteg szakellátás után nyújtott finanszírozás ténye. Az pedig, hogy szükséges volt a célzott joghatás kiváltásához nem törvényi tényállási eleme a Btk. 276. § - ának, mely körben hivatkozott a Legfelső Bíróság 2007. évi 111.sorszámú közze tett eseti döntésére. Az eseti döntésben írtak alapján indokolta, hogy un. maradék bűncselekményként a magánokirat-hamisítás vétsége még abban az esetben is megállapítható az elkövető terhére, ha az általa felhasznált okirat olyan tény tekintetében valótlan tartamú, amely az okirat adott módon történő felhasználása kapcsán jelentőséggel nem bír.

A megyei bíróság ítélete ellen az I. r. vádlott és védője jelentettek be fellebbezést felmentésért.

A Győri Fellebbviteli Főügyészség Bf.319/2011/1.-I. számú átiratában arra mutatott rá, hogy a másodfokú bíróság által megállapított tényállás megalapozott, hiánytalan,

az nem tartalmaz iratellenes megállapításokat, téves ténybeli következtetéseket. Helyesen vont le következtetést az I. r. vádlott bűnösségére a másodfokú bíróság, és az I. r. vádlott terhére rótt bűncselekmény jogi minősítése is törvényes. Az elkövetési tevékenység lényegi eleme, hogy az elkövető a magánokiratot jog vagy kötelezettség létezésének, megváltozásának vagy megszűnésének bizonyítására használja fel. Jelen ügyben bizonyította, hogy az I. r. vádlott az általa végzett beavatkozások miatt kórházban tartózkodás időtartamát valótlanul tüntette fel az orvosi dokumentációkban, s ezen valótlan adatokat tartalmazó kórlapokat annak bizonyítására használták fel az azok alapján készül elektronikus az OEP felé adatlapoknak történt továbbításakor, hogy az azokban szereplő betegek három napon át fekvőbeteg szakellátásban részesültek, és ezáltal a V.i Kórház Rendelőintézet eszerint jogosult finanszírozása. A másodfokú bíróság a büntetés kiszabásánál irányadó körülményeket is nagyrészt helyesen ismerte fel, azonban további súlyosító körülményként kell értékelni a hasonló jellegű közbizalom elleni bűncselekmények országos szintű elszaporodottságát.

A védő a harmadfokú nyilvános ülésen fellebbezését azzal indokolta, hogy az első eljárást követő hatályon kívül határozat részben téves iránymutatást adott a megismételt eljárásra a 43/1999. Kormányrendelet téves értelmezésével. A megismételt eljárásban eljáró bíróság kidolgozta, hogy miért nem állapítható meg a csalás bűncselekménye tényállási elem hiányában és miért kell felmentő ítélet hozni mind a csalás, mind a magánokirat- hamisítás tekintetében. Az okirat hamisítást eszközcselekménynek tekintette a vád, a vádirati tényállás szerint azért volt rá szükség, hogy a csalási szándékot hamis okiratokkal leplezzék. A csalásra vonatkozó felmentő rendelkezésből következik, hogy az okirat meghamisított része nem bizonyíték a kifizetésre, irreleváns, hogy valótlan adatokat tartalmaz. A másodfokú bíróság által hivatkozott 2007. évi 111. számon közzétett eseti döntés szerint akkor állapítható meg a magánokirat- hamisítás vétsége, ha olyan tény tekintetében valótlan az okirat, amely relevanciával bír. Amennyiben ez megállapítható lenne az I. r. vádlott terhére, abban az esetben is javára a ténybeli tévedés, mint büntethetőséget kizáró ok rögzíthető. Az országos tisztí főorvos átirata szerint amely nyomozati iratok 177. oldalán található a bőrforgatásos bőrlebenszűtést indokolja a háromnapos ellátást. A nyomozati iratok 2325. oldalán szereplő igazgatói utasítás szerint a műtéti indikációért és a műtétért a vállalkozó orvos az adminisztrációs tevékenységért a sebészeti osztály vezetője felelős. Az I. r. vádlott először 2002. október 14., majd 2003. december 14.-én írt a kórház részére kérve, hogy tájékoztassák, hogy az általa operált betegek, miért három napos időtartamba kerülnek felvételre, mert a betegek erről neki panaszkodtak. A másodfokú bíróság a kihallgatott **1. tanú** és **2. tanú** tanúk vallomását nem megfelelően értékelte.

Elsődlegesen az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására, másodlagosan az I. r. vádlott ténybeli tévedés miatti felmentésére tett indítványt.

Az ügyész a nyilvános ülésen az írásban tett indítványát fenntartotta, azt azzal egészítette ki, hogy bár hosszú a bűncselekmény elkövetése óta eltelt időmúlás, de a folytatólágosság egységébe olvadó, mintegy 200 részcelekmény nyomatéka olyan magas, hogy büntetés enyhítésére indok nincs. A 2013. július 1. napjától hatályos 2012. évi C. törvény alkalmazhatósága körében rámutatott, hogy az új büntetőjogszabályok nem tesznek kedvezőbb elbírálást lehetővé az I. r. vádlott vonatkozásában, ezért az elkövetéskori jogszabályok alkalmazását indítványozta.

A sértetti képviselő felszólalásában az I. r. vádlott bűnösségének megállapítását indítványozta.

A Győri ítélőtábla a védelmi fellebbezéseket nem találta megalapozottnak.

Az ítélőtábla a Be. 385. §- a alapján alkalmazandó Be. 349. § (1) bekezdése alapján a másodfokú ítélet csak a fellebbezéssel érintett I. r. vádlott vonatkozásában bírálta felül. A felülbírálat korlátját jelentette továbbá a Be. 387. § (2) bekezdése, mely szerint ha a másodfokú bíróság ítélete több bűncselekményről rendelkezett, a fellebbezés folytán a harmadfokú bíróság az ítélet minden rendelkezését felülbírálja, kivéve a másodfokú bíróság által az elsőfokú bírósági ítéletének felmentő, vagy eljárást megszüntető rendelkezését helybenhagyó részét. Mindebből következően az ítélőtábla, mint harmadfokú bíróság a Be. 387. § (1) bekezdésére is figyelemmel a megtámadott másodfokú ítéletet és az azt megelőző első és másodfokú bírósági eljárást kizárólag a I. r. vádlott terhére a másodfokú bíróság által megállapított magánokirat- hamisítás vétsége vonatkozásában bírálta felül.

A másodfokú bíróság a felülbírálat során helytállóan következtetett arra, hogy az elsőfokú bíróság az eljárási szabályokat betartva megfelelő körben elvégzett bizonyítás eredményeként feltárta az ügy ténybeli és jogi megítélését megalapozó bizonyítékokat. Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást a másodfokú bíróság pontosította és az ekként megalapozott tényállást helytállóan tekintette irányadónak a másodfokú eljárásban. Az első és másodfokú bíróság a bizonyítékok mérlegelése során logikai hibát nem vétett, azokat egyenként és összességükben is értékelték, egymásnak egybevetették. Az elsőfokú bíróság által megállapított és másodfokon pontosított tényállásból alappal következtetett a másodfokú bíróság az I. r. vádlott bűnösségére a magánokirat- hamisítás vétsége vonatkozásában.

Az elsőfokú bíróság ítéletének 112. és 113. oldalain helyesen indokolta, hogy az I. r. vádlott azon védekezése, hogy nem volt tudomása arról, hogy beteget nem három napot töltöttek az intézményben miért nem fogadható el. A bizonyítás anyagának megfelelően mutatott rá az elsőfokú bíróság, hogy jelentős számú beteg tanú nyilatkozott arról, hogy az I. r. vádlott szóban, vagy írásban tájékoztatta őket arról, hogy a műtétet követően rövid várakozási idő után eltávozhatnak és többségüket

személyesen engedte el a kórházból, vagy nővéren keresztül értekeztek a betegek az I. r. vádlottal. További gyakorlata volt a tanúk elmondása szerint, hogy még a műtőben engedélyezte a betegek részére az eltávoztatást. Az elsőfokú bíróság az ítélet tényállásban is rögzítette, hogy az esetek nagy részében a kórlapokat az elsőrendű vádlott töltötte ki, illetőleg írta alá a zárójelentést, amelyet a másodfokú bíróság is megállapított ítéletében.

Mindezekből következik, hogy az első- és másodfokú bíróságok helytállóan állapították meg, hogy az I. r. vádlott betegek kórlapján a valóságtól eltérően szerepeltette minden esetben, hogy három napot töltöttek a V.i Kórházban. Az I. r. vádlott aláírásaira figyelemmel is kétséget kizáróan megállapítható - ahogyan az elsőfokú bíróság okszerűen mérlegelte is -, hogy az I. r. vádlott tudta, hogy az általa műtött betegek orvosi dokumentációiba valótlanul szerepelnek a háromnapos kórházi tartózkodások, mert mindegyik páciense rövid idő belül, 24 órán belül elhagyta a V.i Kórházat. Ebből következően a védőnek a tévedésre történő hivatkozása nem megalapozott.

A másodfokú bíróság az I. r. vádlott cselekményének jogi megítélése körében helyesen indult ki a védett jogtárból a közbizalomra koncentrálni az úgynevezett maradék bűncselekmény elbírálásakor. Az orvosi dokumentáció valótlan tartalma kétséget kizáróan megállapítható volt, amely valótlan okirat felhasználására vonatkozóan kifejtett másodfokú indoklás is logikai hibáktól mentes. Helyesen hívta fel a másodfokú bíróság az állandó bírói gyakorlatot a maradék bűncselekmény körében, mely szerint a magánokirat- hamisítás vétsége még abban az esetben is megállapítható, ha a felhasznált okirat olyan tény tekintetében valótlan tartalmú, amely az okirat adott módon történt felhasználása kapcsán jelentőséggel nem bír. Az okiratok felhasználása ténylegesen megtörtént, ezért alappal mutatott rá a másodfokú bíróság, hogy ez volt az OEP finanszírozás alapjául szolgáló dokumentum, így a Btk. 276. § - ban rögzített valamennyi tényállási elem megvalósulása megállapítható az I. r. vádlott tekintetében.

Mindezekre tekintettel az ítélet tábla teljes mértéken osztotta a másodfokú bíróság jogi álláspontját, ezért a védelmi fellebbezések eredményre nem vezethettek.

A másodfokú bíróság a büntetés kiszabása körében irányadó körülményeket is maradéktalanul feltárta, és az igen jelentős időmúlásra, mint nyomatékos enyhítő körülményre tekintettel, megalapozottan következtetett arra, hogy az I. r. vádlottal szemben a minimumhoz közeli tartamban megállapított napi tételszámú pénzbüntetés kiszabása is megfelelően szolgálja a büntetési célokat, ezért annak enyhítésére a harmadfokú bíróság okot nem látott, figyelemmel arra is, hogy további súlyosító körülményként értékelendő a hasonló jellegű bűncselekmények nagyfokú elszaporodottsága. A pénzbüntetés egy napi tételének összegét is törvényesen

határozta meg a másodfokú bíróság, az arányban áll a I. r. vádlott jövedelmi, vagyoni viszonyaival.

Az másodfokú ítélet egyéb rendelkezései is megfeleltek a jogszabályoknak.

A fentiekre tekintettel a Győri Ítéltábla, mint harmadfokú bíróság a Veszprém Megyei Bíróság sérelmezett 2.Bf. 641/2011/3. számú ítéletét a Be. 397. §- a alapján helybenhagyta, végzésének rövid indokolása a Be. 385. § alapján alkalmazandó Be. 371. § (4) bekezdésén alapul.

Győr, 2013. július 9. napján

Dr.Kovács Tamás sk.	Dr.Széplaki László sk.	Dr.Takácsné dr.Helyes Klára sk.
a tanács elnöke	a tanács tagja, előadó	a tanács tagja

Záradék:

Ezzel a végzéssel a Veszprém Megyei Bíróság 2011. év november hó 8. napján kelt 2.Bf.641/2011/3. számú ítélté 2013. július 9. napján jogerőre emelkedett.

Győr, 2013. július 9. napján

a kiadmány hitelül	kiadó	. Kovács Tamás sk. a tanács elnöke
--------------------	-------	---------------------------------------